

ПУСТИ МЕНЕ...

Було се на весну. Ми бавилися
на сіножати. Ловилися.

„Псс-псс!..“ — засичали нараз два
хлопці.

— „А що таке?“ — питаю їх шепотом.

— „Птах! птах!.. Не бачиш його?“

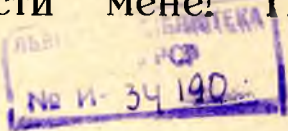
— „Де він?.. Де?“

— „Ось тут в корчи!.. Лови його!..“

Я йду просто до середини корча. Птах чомусь не втікає. Беру його в руки. „Ах, який гарний! Я ще не бачив такого пташка. Очі його чорні, дзьобик тоненький, ноги високі.“

Несу його до дому. Посадив я на вікно того гарного пташка. Бігає він. Стукає дзьобиком у шибу. Стукне — та гляне на мене і так прохає своїми очима: „Ппусти мене! Ппусти мене! На дворі так гарно...“

Я поклав йому сімя. Не їсть пташок. Я наловив йому мух. Не їсть пташок. Вже два дни не взяв нічого до ротика. А все стук-стук! в шибу дзьобиком — і на мене дивиться.

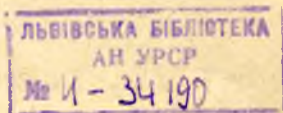
„Пусти мене... Пусти мене!“ — прохає очима.

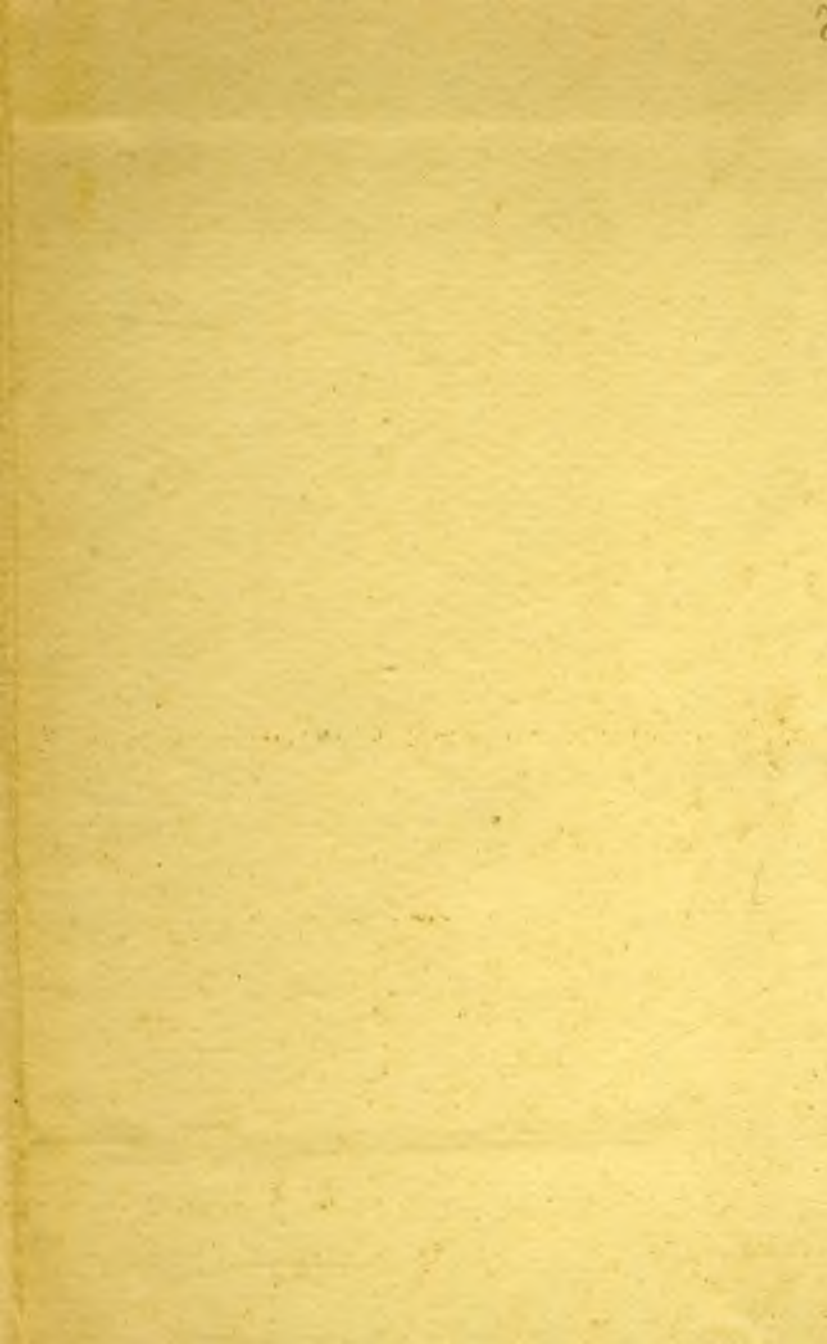
Але я його таки не пустив. Взяв я його в руки, виніс на двір і... і гарному пташкови відкрутив голову. З шийки виплило дві крапельки крові і гарного пташка не стало.

Я аж тепер побачив, яке зло вчинив. Я хотів плакати, але не міг. Я хотів утікати — не міг. А за серце щось так тисне — тисне...

Ах, чому ж я не пустив того гарного пташка?.. Чому?..

За І. Франка — Мій злочин. —
Уложив П. Лисецький.

И34.190

Ф $\frac{v}{n-631}$

